

Daf 26: "RIGHTEOUS ONES OF BABYLONIA"

דף כ"ז: "חסידיו בבל"

Rav Hisda and Rav Huna were referred to as *Hasidei Bavel* (the Righteous ones of Babylonia) because of their good deeds. Once, Rav Hisda said something to Rav Huna that Huna found disturbing. Rav Hisda so regretted what he had said that he began a personal fast lasting several days in order to atone for his actions. Rav Huna also started a personal fast, feeling he might have purposelessly suspected Rav Hisda. It is inappropriate to suspect a person without reason, especially a great individual like Rav Hisda.

Rav Huna implored his son to learn *Torah* from Rav Hisda, since the words of *Torah* he imparted would sharpen students' skills and increase their understanding. The *Chachamim* once questioned whether it was appropriate to recite the *Shehecheyanu* blessing on *Rosh Hashanah*, as is done on the *Shalosh Regalim*, the three pilgrimage festivals. They decided to send a *chacham* to Rav Hisda's home on *Erev Rosh Hashanah* to be present when Rav Hisda recited *Kiddush*. The visiting *chacham* heard Rav Hisda recite the *Shehecheyanu* blessing, and, with that, the *halakhah* was determined.

רב חסדא ורב הונא מכונים "חסידיו בבל", על שם מעשיהם הטובים. פעם אמר רב חסדא לרב הונא דבר-מה שציער את רב הונא. רב חסדא כל כך התחרט על כך, שהוא ישב בתענית כמה וכמה ימים כדי שיתכפר לו על כך, ואילו רב הונא עצמו גם התענה, כי הוא הרגיש שאולי הוא סתם חשד ברב חסדא, ואין ראוי לחשוד באדם, בודאי לא באדם גדול כרב חסדא.

פעם הסתפקו החכמים אם צריך לומר בראש השנה ברכת שהחיינו, כמו בשלושת הרגלים. לבסוף הם החליטו לשלוח חכם אחד לביתו של רב חסדא בעת שיעשה קידוש בליל ראש השנה. ואכן שמע החכם שרב חסדא אומר ברכת שהחיינו, וכך גם נפסקה ההלכה.

Daf 27: A TREE THAT STRADDLES THE BORDER OF ERETZ YISRAEL

דף כ"ז: עץ שחציו בארץ ישראל וחציו בחוץ לארץ

There is an obligation to set aside *terumot u'ma'asrot* (tithes) taken from fruits grown in *Eretz Yisrael*. Until this is done, the fruits are considered "tevel," which means that one is prohibited from eating them. However, fruits grown outside of *Eretz Yisrael* are exempt. If that is the case, what would be the ruling regarding a tree with half its trunk in *Eretz Yisrael* and the other half outside the land? Is it necessary to set aside *terumot u'ma'asrot* from the fruits of such a tree?

The *Tannaim* disagreed about this. Rabban Shimon ben Gamliel said: It is required to set aside *terumot u'ma'asrot* from fruit that grew from any branch on the *Eretz Yisrael* side; it is not required of fruit that grew on the other side. Why? Rabban Shimon ben Gamliel asserted that the portion of the tree on the *Eretz Yisrael* side receives nourishment from *Eretz Yisrael*, since there are many fibers in the trunk that transfer nourishment and they do not co-mingle. However, Rabbi Yehudah HaNasi disagreed. His view was that in a case like this, half of every fruit is considered *tevel*, and the other half is not considered *tevel*, since he contended that nourishment can co-mingle and each of the fruits receives nourishment from both locations.

יש חובה להפריש תרומות ומעשרות מפירות הגדלים בארץ ישראל, ועד שלא עשו כך, הפירות הם "טבל" ואסורים באכילה. אולם פירות שגדלים בחוץ לארץ פטורים מכן. ומה דינו של עץ שחציו מהגזע שלו בארץ ישראל וחציו בחוץ לארץ, האם צריך להפריש מהפירות שלו תרומות ומעשרות?

נחלקו תנאים בדבר. רבן שמעון בן גמליאל אומר: מפרי שגדל על ענף שבצד של ארץ ישראל - צריך להפריש תרומה ומעשרות. מפרי שגדל בצד של חוץ לארץ - לא צריך. מדוע? כי הוא סבר שהחלק של העץ שבצד הזה יונק רק מהצד הזה, כי בגזע יש סיבים רבים שמעבירים את הניקה והם לא מתערבים. אבל רבי יהודה הנשיא חולק ואומר שבמקרה כזה כל פרי חציו טבל וחציו אינו טבל, כי רבי יהודה הנשיא סבר שהניקה יכולה להתערב וכל פרי יונק משני המקומות.

DAF 28: "DE-FACTO OWNERSHIP OF HOUSING"

The third *perek* of *Masechet Bava Batra*, "*Chezkat HaBatim*" (establishing **de-facto ownership of housing**), begins on this *daf*. The first *Mishnah* in the *perek* deals with a **dispute regarding ownership of non-moveable property like fields and houses**. Reuven claims at the *Beit Din*: "Gershon entered my field. He is working the land and eating its fruits. He is a thief, since that field has always belonged to me". Gershon retorts: "Reuven sold that field to me".

The *dayanim* (judges) ask Reuven: "What evidence do we have to prove the field is yours?" If Reuven has evidence that the field once belonged to him — e.g. if he brings *eidim* (witnesses) to testify he always used to work that land — then the *dayanim* turn to the defendant and ask that he bring proof of ownership. If the defendant can produce a bill of sale, or *eidim* to testify that the sale occurred, the *dayanim* could immediately rule in the defendant's favor. But what happens if the defendant concedes to the *dayanim* that many years have passed since the transaction took place and the bill of sale is lost?

The *Mishnah* states that if the defendant brings *eidim* to testify that he has worked the land for at least three consecutive years, the *dayanim* will rule that the field belongs to the defendant, since that act (three years of continuous care) constitutes legal proof that the field belongs to him. This type of proof is known as a "*chazakah*" (de-facto right of ownership). To distinguish this type of *chazakah* from other kinds, it is customary to refer to it as "*chezkat karka'ot*" (de-facto ownership of land assets).

דף כ"ח: "חזקת הבתים"

בדף זה מתחיל הפרק השלישי במסכת - פרק "חזקת הבתים". המשנה הראשונה בפרק עוסקת ב**ויכוח בעלות על נכסי דלא נידי - נכסים שאינם מיטלטלים - שדות ובתים**. למשל, ראובן טוען בפני בית הדין: "גרשון נכנס לשדה שלי, מעבד אותו ואוכל את פירותיו. הוא גזלן, מכין שהשדה שלי מאז ומתמיד". כנגדו טוען גרשון: "אתה מכרת לי את השדה".

תחילה הדיינים אומרים לראובן, "איך אתה רוצה שנאמין לך שהשדה שלך? אולי אתה סתם אומר כן?". אם ראובן יכול להביא ראיה שפעם השדה היה שלו, כגון שביא עדים שהוא היה מעבד אותו תמיד, או-אז פונים הדיינים אל הנתבע ואומרים לו: "היכול אתה להביא ראיה שהשדה שלך?". אם הנתבע מביא שטר מכירה או עדים שמעידים על המכירה, מיד פוסקים שהצדק עמו.

אבל מה קורה אם הוא אומר: "כבר עברו שנים רבות מאז המכירה והשטר אבד לי?".

המשנה אומרת שאם הוא יכול להביא עדים שהוא מעבד את השדה כבר שלוש שנים, לכל הפחות, אזי פוסקים שהשדה בבעלותו, מפני שעובדה היא זו הוכחה שהשדה שלו. הוכחה זו מכונה "חזקה", ולהבדיל בינה לבין סוגי חזקה אחרים רגילים לכנות אותה גם "חזקת קרקעות".

Daf 29: RAISING AN OBJECTION WITHIN THREE YEARS

Baruch is a terribly busy man. He stopped tending to the cherry trees in the grove he owned. One day, it came to Baruch's attention that **ever since he stopped caring for the cherry trees, one of his neighbors began entering the grove, working the land, and harvesting the fruits for his own use**. "Who knows," thought Baruch, "soon my neighbor might claim that the field belongs to him and that he has a *chazakah*, as we learned from the previous *daf*. **Do I need to go through the trouble of informing the *Beit Din* right now?**"

On this *daf* we learn that Baruch need not immediately contact the *Beit Din*. Rather, it is sufficient for him to stand before witnesses and declare: "*Ploni* (so-and-so) entered my field without permission". If Baruch raises an objection during the first three years, then the *chazakah* becomes void.

דף כ"ט: מחאה בתוך שלוש שנים

ברוך הוא אדם טרוד ביותר, ומכין שכה, הוא הפסיק לעבד את פרדס עצי הדובדבן שבבעלותו. יום אחד נודע לברוך שמאז שהוא הפסיק לעבד את הפרדס, נכנס אליו שכנו והוא מעבד אותו ונוטל את הפירות לעצמו - מי יודע? חשב ברוך, "עוד מעט הוא עלול להגיד שהשדה שלו יש לו חזקה... (כפי שלמדנו בדף הקודם) האם אני חייב לטרוח להודיע על כך לבית דין כבר עכשיו?"

בדף זה לומדים שברוך אינו צריך לטרוח להודיע לבית דין, אלא די בכך שהוא יעשה פעולה של מחאה: הוא יעמוד בפני עדים וידע, "דעו לכם, פלוני נכנס לשדה שלי בלי רשות". אם נעשתה מחאה בתוך שלוש שנים, בטלה החזקה.

Daf 30: THE CON ARTIST WHO SOLD LAND HE DID NOT OWN

דף ל': הנוכל שמכר שדה שאינו שלו

Reuven came back to his farm **after a one-month absence from Eretz Yisrael**. Upon his return, to his great surprise, he discovered that his neighbor Shimon had been working his field. Reuven asked him to explain the situation. Shimon replied that several days earlier, a man named Levi came to the village and announced to all the residents: *"I acquired a field from Reuven but I now regret the purchase and I'm willing to sell it at a discounted price"*. Shimon heard this, and innocently purchased the field.

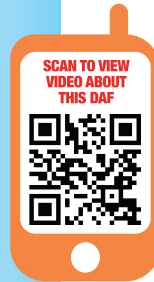
Shimon showed the bill of sale to Reuven, and indeed it was written that he had acquired the land from Levi. Reuven said: *"That salesman is a con artist. I don't know him and I certainly didn't sell my land to him"*. Shimon replied: *"I'm sorry, but I acquired the field properly, as required, and it is mine"*.

The neighbors approached the *Beit Din* and the *dayanim* ruled in favor of Reuven. Why? **Because even Shimon agreed the field had belonged to Reuven. Shimon only claimed to have acquired the land from Levi. If Shimon could bring forth evidence that Reuven sold the field to Levi, then Shimon would keep the field. However, absent such evidence, the field remains the property of Reuven.**

לאחר תקופת היעדרות מהארץ של כחודש ימים, שב ראובן לחוה החקלאית שלו. להפתעתו הרבה גילה ששכנו, שמעון, מעבד את השדה שלו. כאשר שאל ראובן את שמעון מה הוא עושה בכלל בשדהו, ענה לו שמעון שלפני כמה ימים הגיע לכפר אדם בשם לוי והוא אמר לכל בני הכפר: "אני קניתי את השדה מראובן, אבל התחרטתי, ועכשיו אני מוכן למכור את השדה במחיר מוזל".

שמעון שמע זאת, קפץ על המציאה בתום לב וקנה את השדה. "הנה", הוציא שמעון שטר מכירה והראה לראובן שטר שכתוב בו שהוא קנה את השדה מלוי. אמר לו ראובן: "המוכר הזה הוא נוכל. אני מכיר אותו ובודאי שלא מכרתי לו את השדה". ואילו שמעון אמר, "מצטער, אני קניתי את השדה כדת וכדין והשדה שלי".

כשהם פנו אל בית הדין פסקו הדינים שהצדק עם ראובן. מדוע? "כי גם אתה, שמעון, מסכים שהשדה הזה של ראובן, רק שאתה טוען שקניתי אותו מלוי. אם כן, הבא ראיה שאכן ראובן מכר אותו ללוי ותקבל את השדה, אולם עד אז השדה יותר אצל ראובן".

Daf 31: TRUSTWORTHY WITNESS

דף ל"א: עד כשר

The *Torah* states: *"Al pi shnayim eidim ... yakum davar"* -- which means "by the testimony of two *eidim* (witnesses) shall a matter be established". There are certain individuals who are unfit to testify — e.g. someone known to be a criminal or someone who previously gave false testimony. How can any person be accepted to testify? Any individual could be a criminal or a liar. **The answer is simple: We disqualify from testifying only those who are known with certainty to be liars or criminals. This matter is known as "Chezkat Kashrut" (a presumption of trustworthiness). If not proven otherwise, every person is considered to be trustworthy and righteous.**

There was a dispute between two litigants. One litigant provided witnesses who corroborated his story and the other litigant brought *eidim* who said exactly the opposite of what the first witnesses had said. Therefore, it is clear that one set of *eidim* lied. However, we do not know which. **How do we proceed? Do we disqualify all four *eidim* from testifying? Or, are we unable to disqualify any of the *eidim*, given that individuals are considered to be trustworthy until proven otherwise and we do not know which pair lied. There is an Amoraic dispute on this matter in the Talmud. Rav Hisda said all four *eidim* are disqualified; Rav Huna said the *eidim* are not disqualified.**

בתורה נאמר: "על פי שנים עדים יקום דבר", אולם לפעמים ישנם אנשים שהם פסולים לעדות, למשל אדם שידוע שהוא רשע. איך אפשר לקבל כל אדם לעד? אולי הוא רשע ושקרן? התשובה היא שאין חוששים שאולי אדם הוא רשע ושקרן, אלא רק אם נודע לנו בודאות שהוא רשע ושקרן פסולים אותו לעדות. ענין זה מכונה "חזקת כשרות" - כל בן אדם מוחזק לאדם כשר.

היה ויכוח בין שני בעלי דין בענין מסוים. אחד מהם הביא עדים שאמרו כמותו, והאחר הביא עדים שאמרו בדיק להפך מהעדים הראשונים. במצב הזה ברור שזוג עדים אחד משקר, אלא שאיננו יודעים מי הם השקרנים. מה עושים מכאן ולהבא? האם מחליטים שלא מקבלים עוד לעדות איש מהעדים, או שמאחר שלכל עד יש חזקת כשרות, ולא נודע לנו

בודאות שהוא שקרן, איננו יכולים לפסול אותו? בתלמוד אנו מוצאים שנחלקו אמוראים בדבר. רב חסדא אמר שלא מקבלים עוד מכאן ולהבא איש מהעדים, אבל רב הונא אמר שאי אפשר לפוסלם.

Daf 32: CLAIM OF "WHY WOULD I LIE?" OR "MIGO" דף ל"ב: טענת "מה לי לשקר" או "מיגו"

A man filed a suit in Rabbah's *Beit Din*. The man accusing his fellow charged: **"What are you doing in my field?"** His fellow said: **"I acquired it from you"**. Then the fellow pulled out a bill of sale and continued: **"Here, I have proof that I bought the field"**. In a case like this, it is permissible to accept the bill of sale as evidence. However, the claimant told the judges that the document was a forgery because he had never sold the field. When the fellow heard about this, he bent over and whispered into Rabbah's ear, **"He (the claimant) is correct. The document is counterfeit. You should know that I had a real document. However, since it was lost, I felt that I had no choice but to forge the bill of sale. I am not a thief. He sold that field to me"**.

Rabbah decided to accept the fellow's claim. Why? If the owner of the document had been a liar, he had no need to confess that the bill of sale was a forgery. His assertion of ownership would have been accepted because a claimant is not believed, by his own say-so alone, that a document is counterfeit. Therefore, we must conclude that the holder of the bill of sale is not a liar and is telling the truth about his field. **This type of proof is referred to as "mah li leshaker?" – "Why would I lie?" or "Migo". The word "Migo" means "since," The idea here is that the defendant could have remained quiet, or made a different claim and still be believed; therefore, we trust him regarding the claim he did put forward.** That is how Rabbah ruled, though other *Amoraim* disagreed with him.

מעשה באדם שתבע את חברו לבית דינו של רבה, וקרא טען: **"מה אתה עושה בשדה שלי?"** והחבר אמר, **"קניתי אותו ממך"**, והוא הוציא שטר קניה ואמר: **"הנה, יש לי הוכחה שקניתי את השדה"**. אכן במקרה כזה אפשר לקבל את שטר הקניה כראיה. ברם, התובע אמר לדיינים: **"השטר הזה מזויף. מעולם לא מכרתי את השדה"**. כששמע מכך החבר, הוא התכופף ולחש באזנו של רבה: **"הוא צודק, באמת השטר מזויף, אבל דע לך שהיה לי שטר אמיתי, ובגלל שהוא אבד הרגשתי שאין לי ברירה אלא לזייף שטר, אבל אני לא גזלן, הוא מכר לי את השדה"**.

רבה החליט שהוא מקבל את טענת החבר. מדוע? כי אילו בעל השטר אכן היה שקרן, הוא בכלל לא היה צריך להודות שהשטר מזויף, והיו מקבלים את טענתו, כי התובע אינו נאמן לומר שהשטר מזויף. ולכן עלינו להסיק שבעל השטר אינו שקרן והוא דובר אמת שהשדה שלו. סוג הוכחה זו מכונה **"מה לי לשקר" או "מיגו"**. פירוש המילה **"מיגו"** הוא **"מתוך"** והכונה היא שמתוך שהוא יכול היה לשתוק או לטעון טענה אחרת והיה עדין נאמן, אגחנו כבר מאמינים לו בטענה אחרת.

D'VAR TORAH: PARASHAT PINCHAS

דבר תורה: פרשת פינחס

To step into the shoes of Moshe and become the leader after his death was no simple task. How could Yehoshua, who had served as Moshe's attendant and disciple, fill his shoes and lead the people into the land? Where would he find the confidence and faith that he was suitable and prepared for this role? To address these questions, God commanded Moshe to perform a special act that would symbolize the transfer of leadership to Yehoshua: **"Take Yehoshua son of Nun... and lay your hand upon him."** The act of laying on hands, or *semikhah*, is a gesture of support that expresses our belief in you, recognition of your capabilities, and reliance on you. This gesture was what Yehoshua needed to assume the reins of leadership, and it was God's command to Moshe to symbolically effect the transition.

להכנס לנעליו של משה רבנו ולהפך להיות המנהיג לאחר מותו, זה דבר לא פשוט בכלל. כיצד יהושע, שהיה שמשו ותלמידו של משה, יוכל להכנס לנעליו ולהנהיג את העם בכניסתו ארצה? מנין יגיעו לו הבטחון והאמונה שהוא ראוי ונכון לכך? כדי להתמודד עם שאלות אלו צוה הקב"ה את משה לעשות פעולה מיוחדת שתבטא את העברת המנהיגות אל יהושע: **"קח לך את יהושע בן נון... וסמכת את ידך עליו"**. פעלת הסמיכה היא השענות שמבטאת את העבדה שאנחנו מאמינים בה, מכירים ביכולותיה וסומכים עליה. זה הדבר המרכזי לו היה זקוק יהושע כדי לטל את מושכות ההנהגה, וזה היה צויו של ה' אל משה כדי לסמל את העברתה.